

Palestina després de l'acord de pau

En una Carta Setmanal anterior (CS 1064) hem analitzat el suposat acord de pau a Gaza. En aquesta ocasió, reproduïm les opinions de diversos habitants de la zona sobre la situació actual i les perspectives de lluita del poble palestí.

En especial, ara, quan el suposat pla de pau està sent utilitzat per intentar desactivar les accions en suport al poble palestí. La continuïtat del genocidi, la neteja ètnica a Cisjordània, exigeixen continuar aquesta batalla. Per això s'anuncia una Jornada internacional el 29 de novembre: És responsabilitat de totes les organitzacions no abaixar la guàrdia i continuar la mobilització amb l'objectiu d'imposar la ruptura total de les relacions amb l'estat sionista

En primer lloc, Gideon Levy publica al diari israelià Haaretz un article sobre la situació a Cisjordània, tant abans com després de l'acord de pau. Si bé no compartim la proposta final d'aquest articulista del diari israelià (una "força de pau" multinacional a Cisjordània, una solució que mimetitza la que Trump ha imposat per a Gaza, i que nega el dret del poble palestí a decidir sobre el seu futur), creiem interessant recollir els fets que l'article assenyalava, en un extracte de l'article. L'article complet es pot veure en <https://tlaxcala-int.blogspot.com/2025/10/ya-no-es-posible-ser-palestino-en.html>.

Ja no és possible ser palestí a Cisjordània

Gideon Levy, Haaretz, 26/10/2025

Mentre Trump promet als països àrabs que l'annexió israeliana "no passarà", dona l'esquena a la destrucció, al desplaçament, a la pobresa, a la violència dels colons i als abusos militars a Cis-

jordània, permetent que la tempesta continuï: no hi ha cap alto el foc

A Cisjordània, ningú ha sentit parlar de l'alto el foc a Gaza: ni l'exèrcit, ni els colons, ni l'Administració Civil, i, per suposat, tampoc els tres milions de palestins que viuen sota la seva tirania. No senten en absolut la fi de la guerra.

Des de fa dos anys regna a Cisjordània un règim de terror, sota la cobertura de la guerra a la Franja, que serveix com a pretext dubtós i cortina de fum, i no hi ha senyals que hagi d'acabar.

Tots els decrets draconians imposats als palestins el 7 d'octubre continuen vigents; alguns fins i tot s'han endurit. La violència dels colons continua, igual que la implicació de l'exèrcit i la policia en els disturbis. A Gaza mor i es desplaça menys gent, però a Cisjordània tot segueix com si no existís cap alto el foc.

L'administració Trump tanca els ulls davant Cisjordània. Bloquejar l'annexió (aprovada en lectura preliminar pel Parlament Israelí el 22 d'octubre) n'hi ha prou. "No succeirà perquè vaig donar la meua paraula als països àrabs", va declarar el president Donald Trump la setmana passada, mentre a les seves esquenes Israel fa tot el possible a Cisjordània per destruir, despollar, maltractar i evitar qualsevol possibilitat de L'esperança que la seva ànsia d'abús s'apaivagués juntament amb els combats a Gaza es va evair.

El 7 d'octubre va ser, en efecte, una oportunitat històrica perquè els colons i els seus col·laboradors fessin el que no s'havien atrevit a fer durant anys.

Ja no és possible ser palestí a Cisjordània. No ha estat destruïda com Gaza, no han mort desenes de milers de

persones, però la vida allà s'ha tornat impossible. És difícil imaginar que el ferri control d'Israel pugui durar molt més sense una explosió de violència — justificada, aquesta vegada.

Entre 150.000 i 200.000 palestins de Cisjordània que treballaven a Israel estan aturats des de fa dos anys. Els salaris de desenes de milers d'empleats de l'Autoritat Palestina també es van reduir dràsticament a causa de la retenció per part d'Israel dels impostos que recapta per a aquesta Autoritat.

La pobresa i la misèria estan arreu. També els bloquejos i els llocs de control; mai n'hi ha hagut tants, i durant un període tan prolongat. Ara són cents.

Aproximadament 120 nous llocs avançats de colonització, gairebé tots violents, s'han establert des del maleït 7 d'octubre, abastant desenes de milers d'hectàrees, tots amb el suport de l'Estat. No passa una setmana sense nous llocs avançats; també és inèdita la magnitud de la neteja ètnica que busquen: durant la guerra de Gaza, els habitants de 80 aldees palestines de Cisjordània van fugir per por als colons que s'havien apoderat de les seves terres.

Extractem la crida al moviment sindical internacional que ha formulat el sindicat de Treballadors àrabs de Natzaret.

Crida als camarades i amics dels sindicats internacionals

A data de 7 d'octubre de 2023, data de l'inici de la guerra contra Gaza, el nombre de treballadors palestins que treballaven a Israel era de 125.000, dels quals 18.000 procedien de la Franja de Gaza, i la resta, de Cisjordània. Aquests treballadors estaven empleats principalment

Per subscriure't a la Carta Setmanal del POSI

Si no la reps, et convidem que la rebes cada setmana. Si la reps, et proposem que subscribis altres companys i companyes a qui els pugui interessar. L'elaboració i tramesa d'aquesta Carta suposa algunes despeses. El POSI, que l'edita, no rep ni demana subvencions. La nostra activitat i publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores. Et demanem un suport de 5 euros (o més, si vols) a l'any per donar suport a la publicació d'aquesta Carta Setmanal. El nostre compte a La Caixa és ES53 2100 2812 51 0200071314 (indicant suport Carta Setmanal)

Per rebre la Carta envia un correu a info@posicuarta.org
Contacta a través de <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

en els sectors de l'agricultura, la construcció, la restauració i l'hostaleria, així com en altres sectors de serveis.

El 8 d'octubre de 2023, Israel va decidir revocar els permisos de treball de tots els treballadors palestins, que es van veure obligats a abandonar els seus llocs de treball a Israel, sense saber què els deparava el futur ni si podrien recuperar els seus llocs de treball durant i després de la guerra.

Durant la guerra, els treballadors palestins de la Franja de Gaza i Cisjordània es van posar en contacte amb el sindicat de treballadors àrabs de Natzaret per demanar ajuda per tal de recuperar els seus salaris i prestacions dels seus ocupadors israelians pel període d'ocupació anterior a la guerra.

El servei jurídic del sindicat es va posar en contacte amb diversos ocupadors israelians per exigir el respecte dels drets laborals dels treballadors de Gaza i Cisjordània. La gran majoria dels ocupadors israelians es van negar a respondre a la sol·licitud del sindicat, afirmant en les seves respostes: "Aquests treballadors estan afiliats a una autoritat terrorista i no tenen dret a salari ni indemnització". En altres casos, els ocupadors israelians van respondre: "Els treballadors de la Franja de Gaza no tenen dret a reclamar els seus drets perquè la legislació laboral israeliana no s'hi aplica, mentre que la legislació laboral egípcia sí que s'aplica als treballadors de Gaza".

Finalment, reproduïm extractes de la reflexió d'Awad AbdelFattah, coordina-

dor de la Campanya per un Sol Estat Democràtic (ODSC), en la qual assenyalava la importància de la solidaritat internacional amb el poble palestí, i els desafiaments de la nova situació que s'obre ara.

La fi d'una fase, el començament d'una altra... i la necessària revisió

El fracàs més sonat de Netanyahu continua sent haver ressuscitat la causa palestina i haver-la retornat al centre de l'atenció mundial, després d'haver dedicat la seva vida política a intentar enterrar-la... Ningú pot negar que no estem vivint el final del conflicte a Palestina, sinó el començament d'una nova etapa d'aquesta lluita colonial sagnant, que dura ja més de cent vint anys.

L'acord d'alto el foc no marca ni la fi de l'estratègia d'aniquilació, ni una ruptura en el pensament sionista. Tanca un capítol de devastació d'un salvatgisme obscè, que ha durat dos anys, per obrir-ne un altre – el d'una aniquilació, més lenta, menys esgarrapar.

Però el sistema exterminador s'enfronta a un desafiament encara més temible –la marea mundial anticolonial i els tribunals internacionals que comencen a envoltar Israel moralment i jurídicament.

La prioritat per a Gaza, i per a tot el poble, és fer que cessi la guerra d'extermini que ha devorat nens i gent gran, i permetre que respirin els supervivents, que llorin els seus morts, les seves morades, els seus somnis. No és només una pausa humanitària després de l'infern, sinó una victòria estratègica: impedir la implantació del pla de desplaçament i desarrelament que constituïa l'objectiu declarat de l'aliança estatunidenca-israeliana de destrucció. I aquest resultat és producte de la resistència heroica i única de Gaza.

Tanmateix, aquesta seqüència, la més ferotge de tota la història de la confrontació palestino-sionista, no ha revertit la relació de forces: ha consolidat la superioritat del sistema estatunidenc –israelià sobre Palestina i la regió, sense obtenir una veritable victòria política.

Però el major fracàs de Netanyahu

continua sent haver portat la qüestió palestina al centre del món. Ja que, malgrat la força bruta, Israel es ve a baix davant d'una revolució ètica i intel·lectual global, que ha desvetllat la realitat del projecte sionista: una empresa colonial racial, una de les més ferotges de la història. Ha posat en evidència la profunda immoralitat dels règims occidentals i dels seus dirigents.

Potser el poble aspiri a nous models de direcció –sensats, creatius, capaços de despertar les masses i parlar els joves marginats o retirats de la vida nacional. No és un somni irrealitzable.

Pel que fa a l'Autoritat, res no se'n pot esperar. Tres decennis d'un poder dedicat a la seva pròpia supervivència l'han deixat sorda a la veu del seu poble. S'ha enfangat en la coordinació de la seguretat fins i tot durant la guerra d'extermini, denunciant públicament la resistència, esperant «tornar a Gaza».

L'alliberament ja no es pot mesurar en un termini curt: torna a ser una empresa històrica. Heus ací una veritat essencial, de la qual es desprèn la necessitat de crear un camí de lluita sostenible basada en la resistència popular civil, que permeti als palestins suportar el pes del combat i alhora el de la reconstrucció –edificació d'escoles, institucions culturals i econòmiques, estructures sindicals i professionals, sustentades totes en la democràcia.

Heus aquí, doncs, en els aldarulls d'una nova fase. Tan perillosa com la que acaba, però portadora d'una oportunitat en el seu si: la de tornar a donar alè i legitimitat al projecte nacional palestí d'alliberament, a condició d'una valentia moral, intel·lectual i política a la mida del dolor, per alleujar els patiments del nostre poble, sobretot de Gaza martiritzada, contribuir a sanar-lo, i esbossar el camí, més segur, més senzill, cap al futur.

(<https://informacionobrer.org/el-fin-de-una-fase-el-comienzo-de-otra-y-la-necesaria-revision/>er article complet a <https://informacionobrer.org/el-fin-de-una-fase-el-comienzo-de-otra-y-la-necesaria-revision/>)

Contra el aumento del gasto militar...

10.000 millones más...

Palestina

Ucrania

Cualquier ciudad en el estado español

Todo ese dinero para sanidad, educación, pensiones, vivienda, gasto social...

catp

comité por la alianza de trabajadores y pueblos

**Dossier del Mitin y la Conferencia Contra la Guerra
París, 4 y 5 de octubre de 2025**

Difunde: Comité por la Alianza de Trabajadores y Pueblos (CATP)

Pídelo a los miembros del CATP

www.posicuarta.org